

Trách nhiệm tạo nên sự thay đổi của tôi

Đã bao giờ bạn tự hỏi bản thân rằng bạn đã sống có trách nhiệm với chính cuộc đời mình hay chưa? Câu hỏi này tưởng chừng như đơn giản nhưng sẽ khiến cho khá nhiều người phải suy nghĩ về nó.

Bản thân tôi cũng vậy, 28 tuổi tôi vẫn là người sống chưa có trách nhiệm với bản thân. Nhưng 29 tuổi tôi đã khác, và đó chính là chặng đường trong chính hành trình định hướng lại tương lai của riêng tôi.

Năm 2012, tôi ra trường với tấm bằng đại học loại khá trên tay. Nhưng với ngành học công tác văn hóa- xã hội mà tôi được học sẽ chỉ phù hợp với môi trường Nhà nước. Tôi xin làm hợp đồng tại Ủy ban nơi mình sinh sống, sau một thời gian đợi chờ những đợt biên chế, thi tuyển tôi đã không còn đủ kiên nhẫn để bám trụ lại trong môi trường này. Tôi quyết định nghỉ việc với sự ngăn cản của khá nhiều người.

Sau đó, tôi xin vào một công ty cách nhà 20 km. Chặng đường đi làm mỗi ngày của tôi là 40 km, tôi thức dậy đi làm lúc 5 giờ sáng và về đến nhà khi 7 giờ tối. Những hôm trời mưa rét mướt, ngồi trên xe máy đến công ty mà mặt tôi ửng đỏ vì nước mưa tấp vào, quần áo thì ướt nhẹp. Lúc đó tôi thấy bản thân mình đang cố gắng đi làm chỉ vì cơm áo gạo tiền mà chẳng vì điều gì khác. Tự nhiên, những bài giảng văn trong tiết học của các thầy, các cô cứ ẩn hiện trong tôi. Tôi thấy cuộc đời thật yên bình khi nghĩ đến việc mình sẽ được thỏa trí viết lách trên những bài báo, những truyện ngắn... Nhưng rồi tôi lại e sợ đủ điều, tôi sợ ước mơ đó không thể giúp tôi trang trải chi tiêu cho cuộc sống. Tôi thờ dãi và lại gạt bỏ cái mong muốn đang lẩn khuất trong đầu.

Sau thời gian đi lại vất vả, tôi quyết định nghỉ việc. Mặc dù tôi làm ở công ty may nhưng công việc của tôi khá nhàn, tôi có vị trí công việc rất ổn và tôi được các đồng nghiệp yêu quý. Ngày làm việc cuối cùng, chị tổ trưởng vẫn còn cố khuyên tôi rằng nếu tôi thay đổi quyết định ở lại thì chị rất vui. Nhưng tôi rất dứt khoát. Đây là lần thứ 2 tôi nghỉ việc.

Tiếp tục, lần này tôi nhanh chóng tìm một công ty gần nhà, chỉ cách nhà 6-7 km. Công ty này làm ca, 2 tuần ngày 2 tuần đêm và 12 tiếng mỗi ngày khiến tôi chẳng còn thời gian để suy nghĩ đến cái ước mơ kia nữa. Mỗi ngày trôi qua của tôi đầy nhật nhõ. Tôi đi làm khi mặt trời chưa mọc và về nhà khi 8 giờ tối rồi đổi ca ngược lại. Về đến nhà ăn uống, tắm giặt là lại đến 10 giờ. Trạng thái mệt mỏi cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày. Đôi khi tôi luôn tự hỏi, mình cứ chấp nhận như vậy đến bao giờ. Và tôi lại tự an ủi bản thân rằng mình vẫn cần phải cố gắng vì cuộc sống.

Thế rồi, một lần trong khi lục lại đống sách vở cũ từ hồi cấp 3 tôi còn giữ. Những bài văn điểm 9 hiện ra trước mắt tôi. Bỗng nhiên nước mắt tôi rơi, bởi viết văn là cả một niềm đam mê mãnh liệt của tôi. Từ năm lên lớp 6 đến hết năm cấp 3, đội tuyển Văn luôn là sự lựa chọn của tôi. Điểm phụ học kỳ của tôi luôn đứng Top của lớp. Vậy mà tại sao đến thời điểm này, khi tất cả bạn bè của tôi đã ra trường, làm được những công việc đúng ý mình còn tôi vẫn chưa xác định được điều gì cho tương lai. Tôi nhớ cô giáo dạy Văn cấp 3 của tôi đã từng đặt kỳ vọng vào tôi rất nhiều, vậy mà tôi chưa bao giờ cố gắng vào sự kỳ vọng đó. Đôi lần gặp lại cô, cô hỏi : “ Đạo này con làm công việc gì?”. Tôi trả lời mà thấy mắt cô buồn trĩu, bởi với cô tôi luôn là đứa học trò được cô ưu ái nhất.

Và tôi lại nhớ đến Nội tôi, những ngày vui đùa bên Nội, đọc cho Nội nghe những bài văn mình viết, những mẫu truyện từ các số báo, tôi còn bảo Nội rằng: “ Sẽ có ngày Nội sẽ được đọc chính tác phẩm của con trên những trang báo”. Nội xoa đầu tôi và hỏi: “ Thế con muốn gửi gắm những thông điệp gì qua những tác phẩm con viết?”. Tôi hí hửng và bảo Nội rằng: “ Con sẽ ca ngợi tình yêu quê hương đất nước, con sẽ viết về tình người, ... và thật nhiều điều lý thú của cuộc sống Nội ạ”. Vậy mà, đến khi Nội mất tôi vẫn chưa thực hiện được lời hứa với Nội năm nào. Tôi nhớ giây phút cuối cùng của Nội, Nội đã nắm tay tôi và dặn dò “ Hãy theo đuổi ước mơ của con, Nội tin con sẽ làm được, Nội sẽ luôn dõi theo con”. Tôi òa khóc nức nở vì thấy mình đã sống không có trách nhiệm với lời hứa với Nội.

Dòng chảy của những ký ức tràn về, lần này tôi quyết định sẽ nghỉ việc ở công ty và bắt đầu sẽ theo đuổi đam mê đến cùng. Những con chữ bắt đầu nhảy múa trong đầu tôi, ào ạt đến bất ngờ. Tôi bắt đầu lần tìm từng địa chỉ của các Tòa soạn và gửi bài. Những bài viết của tôi xuất hiện dần trên các báo Tuổi trẻ, Thanh Niên, Giáo dục thời đại... Bài lên tôi hạnh phúc lắm, tôi càng quyết tâm sẽ cố gắng thật chăm chỉ để đưa ước mơ gần hơn nữa.

Tôi tra dồi ngôn từ, học hỏi cách viết mỗi ngày. Rồi nhuận bút những bài báo cũng đủ để tôi có thể phần nào lo toan cho cuộc sống. Tôi lại tiếp tục tham gia các cuộc thi để có thể cọ sát, giao lưu và học hỏi từ nhiều cây bút khác. Tháng 6/ 2018, giấy chứng nhận bài viết hay nhất cuộc thi “ Lời vàng ý ngọc” do Hotnew tổ chức được trao đến tay tôi. Tôi lại hứng thú trong các cuộc thi hơn.

Rồi tôi lại đạt được những thành tích khác, giải nhất tuần cuộc thi “ Chiếc điện thoại Nokia đầu tiên của tôi” do báo VNExpress.net tổ chức. Tôi rinh về một chiếc điện thoại khá hiện đại. Thực ra với các cuộc thi, giải thưởng với tôi không phải là vật chất mà chính là thể hiện tác phẩm của mình có giá trị nhất định.

Để ước mơ của mình có thể tiến xa hơn, khi biết các nhà xuất bản tổ chức tìm bản thảo tôi lại thử đặt hi vọng. Và tháng 1/2019 cuốn sách “ Yêu thôi sao phải cưới” do “ Sống” kết hợp với Nhà xuất bản văn hóa Lao động cũng được đưa ra thị trường.

Lúc này, tôi thử sức mình trên mọi mặt trận của con chữ. Tôi đã đạt giải khuyến khích trong cuộc thi “ Nhà viết kịch tài năng” của tổ chức Good Neighbors tổ chức, tôi còn tham gia làm cộng tác câu hỏi cho các chương trình gameshow truyền hình của hãng Vietcomfilm. Mới đây, tôi đạt giải khuyến khích cuộc thi “ Sáng tác cho tuổi thơ năm 2019”, giải nhất cuộc thi do Blog Radio Me tổ chức “ Câu chuyện của tôi – Cầu vòng lục sắc” năm 2019...

Sau những nỗ lực, cuốn sách in chung thứ 2 của tôi mang tên “ Hành trình của còng nhí” do Ban giáo mục Quy Nhơn cũng ra đời. Và quyển sách thứ 3 do nhà xuất bản Sunflower Books mang tên “ Những mùa hè rực rỡ” cũng được phát hành tháng 11/2019.

Tôi luôn cố gắng hoàn thành những kế hoạch và dự định của mình. Bởi đối với tôi, giờ đây tôi không chỉ sống có trách nhiệm với cuộc sống, mà còn phải có trách nhiệm với chính cái định hướng mình xác định theo đuổi. Tôi tìm thấy niềm vui của cuộc đời, tôi hạnh phúc vì truyền tải được những nghĩ suy của mình qua tác phẩm để đến với các độc giả. Để cho mọi người thấy muôn màu muôn vẻ của cuộc sống, để cho các em thiếu nhi thấy sự hồn nhiên, ngây thơ của lứa tuổi...

Nếu bạn làm một công việc có thể mang được tiền cho bạn thì đó chỉ là bạn sống vì cuộc sống, còn nếu bạn có thể kiếm được tiền bằng chính cái ước mơ, với cái nhiệt huyết của bạn thì đó là bạn đã sống có trách nhiệm với bản thân mình.

Bạn phải có trách nhiệm làm cho bạn vui mỗi ngày. Bởi lẽ được sinh ra trên cuộc đời đã là một phúc báo, thì tại sao bạn lại phải hành hạ bản thân mình để làm những việc mình không muốn. Cuộc sống này nếu ai cũng có tinh thần trách nhiệm với việc mình làm thì chắc chắn sẽ gặt hái rất nhiều thành công.

Và đến hôm nay, có thể những thành tích của tôi đạt được chỉ đang chớm nở nhưng tôi thấy hài lòng bởi tôi đã có trách nhiệm với lời hứa với Nội, với sự kỳ vọng của cô giáo, và thấy đã có trách nhiệm với chính bản thân mình...Đừng ngại thay đổi công việc, hãy theo đuổi ước mơ bạn muốn, hãy vẽ ra những hướng đi mà bạn cho là cần thiết để thực hiện được ước mơ đó. Và quan trọng nhất, hãy có trách nhiệm với mọi quyết định của mình.